

AZ OLIMPOSZ

HŐSEI 5. RÉSZ

AZ OLIMPOSZ VÉRE

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

AZ OLIMPOSZ
VÉRE

AZ OLIMPOSZ HŐSEI
5. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

*Csodálatos olvasóimnak.
Elnézést kérek az előző rész idegőrlő befejezéséért.
Mindent elkövetek, hogy ebben a könyvben
ne hagyjak elvarratlan szálát.
Legalábbis néhány kisebbet kivéve...
mert nagyon szeretlek benneteket.*

*Hét félvér válaszol a hívásra,
Vihar vagy tűz, mi hull a világra,
Esküt tart az utolsó lehelet,
A Halál Kapujában fegyveresek.*

I. + JÁSZON

JÁSZON NEHEZEN VISELTE, HOGY ENNYIRE MEGVÉNÜLT.

Sajogtak az ízületei. Reszketett a lába. Miközben felkapaszkodott a hegytetőre, a tüdeje úgy zörgött, mint egy doboz kavics.

Az arcát nem látta, hála az égnek, a kezét viszont igen: vastag kék erek szabdalták a kézfejét, az ujjai bütykösek és csontosak voltak.

Még a szaga is öreges volt, molyirtó és húsleves keveréke. Hogy lehet ez? Tizenhatból seperc alatt hetvenöt évesé változott, de az öregszag még ehhez képest is úgy jött, mint derült égből a villámcsapás. Gratulálok! Görény!

– Mindjárt ott vagyunk – mosolygott rá Piper. – Ügyes vagy!

Könnyen beszélt. Annabethszel együtt szépséges görög szolgá-lónak álcázta magát. A két lány a fehér ujjatlan ruha és a fűzős szandál ellenére is akadálytalanul lépdelt a sziklás ösvényen.

Piper vörösésbarna haját csigafonatban rögzítették a feje tején. Karját ezüst karperecek díszítették. Édesanyja, Aphrodité egyik régi szobrára hasonlított, ami enyhe riadalmat keltett Jászsonban.

Egy gyönyörű lánnyal jár, ami már önmagában is épp elég ideg-órló. Egy gyönyörű lánnyal, akinek az anyja ráadásul a szerelem istennője... Jászson rettegett, hogy ha nem adózik kellőképpen a

romantikának, Piper anyja haragjában lesújt az Olimposz tetejéről, és vaddisznóvá változtatja.

Jászón felpillantott a hegytetőre. Még száz méter volt hátra a csúcsig.

– Ez hülye ötlet volt – törölte meg a homlokát egy cédrusfának támaszkodva. – Hazel túllőtt a célon. Ha harcra kerül a sor, használhatatlan leszek.

– Azt nem várjuk meg – fogadkozott Annabeth.

Kényelmetlenül feszengett szolgálólányos öltözékében. Görnyedten járt, nehogy a ruha lecsússzon a válláról. Kontyba csavart szőke haja kibomlott, a hátán lelógó tincsek hosszú póklábaknak hatottak. Jászón, tudván, hogy a lány mennyire irtózik a pókoktól, úgy döntött, hogy nem teszi szóvá a dolgot.

– Beszivárgunk a palotába – magyarázta Annabeth. – Megszezünk az információt, aztán lelépünk.

Piper letette az amforát, a magas boroskorsót, amibe a kardját rejtette.

– Szusszanjunk egyet! Fújd ki magad, Jászón!

Bőségszaruja – a finomságokat ontó mágikus szarv – az övéen lógott. Tőre, Katoptris, valahol a ruhája redői között lapult. Piper nem tűnt veszélyesnek, de szükség esetén két kézzel forgatta a mennyei bronzból kovácsolt pengéket, vagy érett mangókat lődözött az ellenség képébe.

Annabeth is leemelte a válláról az amforáját. Ő egy kardot rejtetett a ruhájában, de fegyver nélkül is épp elég fenyegetőnek tűnt. Sötétszürke szemével éberem kémlelte a környéket. Jászón úgy képzelte, ha egy srác meghívna Annabethet egy italra, a lány alighanem *bifurcumon* rúgná az illetőt.

Jászón fáradtan szuszogott.

Az Afalesz-öböl olyan kéken csillogott alattuk, mintha ételfestékekkel színezték volna be a vizét. Az *Argó II.* pár száz méterre a

parttól horgonyzott. Fehér vitorlái nem tűntek nagyobbak egy postabélyegnél, kilencven evezője akkorka volt, mint egy-egy fogpiszkáló.

Jászón elképzelte, amint a barátai a fedélzetről figyelik a haladásukat, egymás kezéből kapkodják ki Leo távcsövét, és a hasukat fogva röhögnek a hegyoldalon bicegő Jászón papán.

– Hülye Ithaka! – szentségelt magában.

A sziget amúgy elég pofás volt. Erdővel benőtt kanyargós hegyek alkották a gerincét. Krétafehér lejtők zuhantak alá a tengerbe. A keskeny öblök sziklás strandokat és kikötőket rejtettek, ahol piros tetős házak és fehérre meszelt templomok fészkeltek a part mentén.

A hegyoldalakat pipacsok, krókuszok és vadcseresznyefák tarkították. A szellő a virágzó mirtuszoktól illatozott. Minden szép és jó volt, leszámítva, hogy a hőmérséklet elérte a negyven fokot. Olyan pára volt, mint egy római fürdőben.

Jászón könnyedén hadra foghatta volna a szeleket, hogy azok a hegy tetejére repítsék, de *neeem*. Az álca kedvéért térdfájásos, húsle vesszágú vén trottyként kell felvonszolnia magát a csúcsra.

Eszébe jutott, mi történt két hete, a legutóbbi hegymászásakor, amikor Hazel és ő a horvát hegyekben került összetűzésbe azzal a Szkirón nevű banditával. Akkor legalább ereje teljében volt. Most pedig nem egy egyszerű útonállóval kell szembenézniük.

– Biztos, hogy jó helyen járunk? – kérdezte. – Nem tudom... olyan *csönd* van.

Piper a hegyvonulatot fürkészte. Égszínkék hárszínű díszelgett a hajában, az előző esti támadásból maradt meg. Nem nagyon illett az álruhához, de Piper rászolgált, hiszen egy egész démonicsirkenő-rajt győzött le a szolgálata során, méghozzá egyesegyedül. A lány szerényen nyilatkozott a sikeréről, de Jászón látta rajta, hogy büszke magára. Az a toll a kézzelfogható bizonyíték, hogy

Piper már nem az a lány, aki az előző télen volt, amikor megérkezett a Félvér Táborba.

– Fent vannak a romok – bizonygatta. – Láttam Katoptris pengéjében. És hallottad, mit mondott Hazel. „Ez lesz a legnagyobb...”

– „Ez lesz a legnagyobb szellemtalálkozó, amit életemben láttam” – idézte fel a hallottakat Jászón. – Nagyon pazar!

Jászón, miután végigküzdötte magát Hádész föld alatti templomán, a háta közepére sem kívánta a gonosz szellemeket. De most a küldetés sorsa forgott kockán. Az *Argó II.* legénysége komoly döntés elé került. Ha rosszul mérik fel a helyzetet, elbuknak, és az egész világ megsemmisül.

Piper pengéje, Hazel mágikus érzéke és Annabeth ösztönei mind ugyanazt sejtették: a válasz Ithakában, Odüsszeusz ősi palotájában hever, ahol gonosz szellemek egész hordája gyűlt össze és várja Gaia parancsát. A terv úgy szólt, hogy Jászónék elvegyülnek a szellemek között, felméri a terepet, és kiválasztják a legcélravezetőbb módszert. Végül pedig távoznak, lehetőleg élve.

Annabeth megigazította aranyövét.

– Remélem, beválnak az álruhák. A kérők már életükben is jó nagy gyökerek voltak. Ha rájönnek, hogy félistenek vagyunk...

– Én bízom Hazel varázserejében – felelte Piper.

Jászón mindenáron hinni akart neki.

A kérők: a világtörténelem száz legkapzsibb, legelvetemültebb orgyilkosa. Amikor Odüsszeusz, Ithaka görög királya eltűnt a trójai háborúban, ezek a B listás hercegek tömegével lepték el a palotáját, és egy tapodtat sem mozdultak onnan. Abban reménykedtek, hogy feleségül vehetik Pénélopé királynét, és megszerezhetik a királyi címet. Odüsszeusz végül titokban hazaérkezett, és az egész bandát lemészárolta. Ezt nevezik boldog hazatérésnek! Piper látomása azonban azt sugallta, hogy a kérők visszatértek, és a haláluk helyszínén kísértének.

Jászón még most sem akarta elhinni, hogy Odüsszeusz, minden idők egyik leghíresebb görög hősének palotájába tart. Igaz, az egész küldetés elképesztőbbnél elképesztőbb események sorozatából állt. Vegyük csak Annabetht, aki nemrég tért vissza a Tartarosz feneketlen gyomrából. Ennek tükrében Jászón úgy döntött, nincs joga azon nyivákolni, hogy öregemberré változott.

– Hát... – egyenesedett fel a botjára támaszkodva. – Ha olyan vénnek nézek ki, amilyennek érzem magam, az én álcám maga a tökély. Menjünk!

Mászás közben verejtek csorgott a nyakába. Sajgott a vádlija. A hőség ellenére fázósan reszketett. És hiába igyekezett, sehogy sem tudta kiűzni a fejéből a legutóbbi álmait.

Amióta ott járt Hádész Házában, még valóságosabbá váltak.

Jászón néha Epirusz föld alatti templomában állt, ahol Clytius, az óriás tornyosult fölé, és testetlen hangon zengte: *Engem legyőzhettek, ha ennyien vagytok, de mit fogtok szólni, ha a Földanya kinyitja a szemét?*

Jászón máskor a Félvér-hegy tetején találta magát. Gaia, a Földanya örvénylő göröngyök, levelek és kövek képében emelkedett ki a földből.

Szegény gyermekem! – zengett a hangja, alapjaiban rázva meg a talajt Jászón lába alatt. *Apád a legelső az istenek között, te viszont folyton a második helyre szorulsz a római bajtársaid, a görög barátaid, sőt még a családtagjaid között is. Hogyan akarod megmutatni az erődöt?*

Jászón legborzasztóbb álma a sonomai Farkas Házban kezdődött. Juno istennő állt előtte, úgy izzott, akár az olvadt ezüst.

Az életed mostantól az enyém, dörögte. Zeusz nekem adta, hogy kiengeszteljen.

Jászón tudta, hogy nem szabadna odanéznie, de nem bírta lehunyni a szemét, amikor Juno szupernóvává változott, felfedve

isteni alakját. Fájdalom hasított Jászón agyába. A teste rétegenként égett hamuvá, mint egy hagyma.

Aztán változott a szín. Jászón még mindig a Farkas Házban volt, ám ezúttal kislúként. Nem lehetett több kétévesnél. Egy nő térdelt előtte, ismerős citromos illat áradt belőle. A vonásai vizegyősnek és homályosnak tunktek, de Jászón felismerte a hangját: sugárzó volt és törékeny, mint a gyors folyású patakokon képződő leheletnyi jégréteg.

Visszajövök érted, drágám, mondta. Hamarosan találkozunk.

Amikor Jászón felriadt a rémálomból, verejtékcseppek ültek ki az arcára. Könnybe lábadt a szeme.

Nico di Angelo figyelmeztette őket: Hádész Háza a legfájdalmasabb emlékeiket hozza felszínre, a múlt képeit és hangjait idézve fel előttük. A démonaik nyughatatlaná válnak.

Jászón őszintén remélte, hogy *egy bizonyos* démon megkíméli őt, az álom azonban éjszakáról éjszakára egyre iszonyatosabbá vált. Most pedig egy romos palota felé tart, ahol szellemek egész hada gyülekezik.

Nem biztos, hogy ő is ott lesz, gondolta magában Jászón.

Ám a keze megállás nélkül remegett. Minden egyes lépés nehezebbnek tunkt az előzőnél.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta Annabeth. – Gyerü...

BUMM! rázkódott meg a hegyoldal. Az orom túloldalán üdvívalgás harsant, mintha a Colosseum nézőserege ünnepelne valamit. Jászón bőre idegesen bizsergett meg a hang hallatán. Nem is olyan rég még ő is az életéért küzdött a római Colosseum éljenző kísértetközönsége előtt. Nem törte kezét-lábát, hogy újra átélhesse az élményt.

– Mi volt ez a robbanás? – kérdezte.

– Nem tudom – válaszolta Piper. – De valakik nagyon jól érzik magukat. Gyerünk, ismerkedjünk meg a halottakkal!

II. + JÁSZON

A HELYZET TERMÉSZETESEN ROSSZABB VOLT, mint Jászón remélte.

Igaz, már eleve sem számított túl sok jóra.

Ahogy kikukucskált a hegytetőn lévő olajfák mögül, egy fékevesztett zombiorgia tárult a szeme elé.

A rom önmagában nem volt túl lenyűgöző: néhány kőfal, egy gyommal benőtt belső udvar, egy sziklába vájt, sehova sem vezető lépcsősor. Egy furnérlapokkal fedett gödör és egy fémállványzat aládúcolt repedt boltív.

A romok fölött azonban egy másik valóság leledzett – egy fantomkép a palota fénykorából. A fehérre meszelt, stukkódíszes falakon három emelet magasan sorakoztak a balkonok. A portikusz a központi átriumhoz vezetett, amit egy hatalmas szökőkút és bronz parázstartó kosarak ékesítettek. A tucatnyi vacsoraasztalnál hullaevő szellemek nevetgéltek, lakmároztak és lökdösték egymást.

Jászón nagyjából száz szellemre számított, de kétszer annyian hemzsegték az udvaron, hajkurászták a testetlen szolgálólányokat, törtek-zúztak az asztaloknál, és járatták le magukat úgy általában.

A zömük a Jupiter Táborban megismert házi istenekre, a lárokra hasonlított: átlátszó, lila, tunikás-szandálos kísértetek voltak.

Néhány mulatozó rothadt, szürke testét csapzott haj és csúnya sebek tarkították. A többiek rendes földi halandóknak tűntek – egyesek tógát, mások modern öltönyt vagy katonai terepruhát viseltek. Jászon kiszúrt egy srácot, aki lila Jupiter Tábor-os pólóban és római légiós páncélban feszített.

Az átrium közepén egy rongyos görög tunikát viselő szürke kísértet vonult át a tömegen, győzedelmesen emelve a feje fölé egy márvány mellszobrot. A többi szellem hangos éljenzések közepette lapogatta a hátát.

Amikor a kísértet közelebb ért, Jászon is láthatta, hogy átlőtték a torkát, mert egy nyílvessző tollas vége kandikált ki az ádámcsutkájából. De még ennél is zavaróbb volt a kezében lévő mellszobor... csak nem *Zeusz*?

Nehéz volt megállapítani. A görög istenszobrok nagyon hasonlítanak egymásra. A szakállas, mogorva arc azonban a Félvér Tábor Egyes Bungalójában lakó óriási hippi Zeuszra emlékeztette Jászont.

– Íme, a következő áldozatunk! – kiáltotta a kísértet. A hangja furcsán zümmögött a torkát átszűrő nyílvessző miatt. – Etessük meg a Földanyát!

A mulatozók rikoltozva doboltak a kupáikkal. A kísértet a szökőkúthoz lépett. A tömeg szétvált, és Jászon észrevette, hogy a szökőkútban nem víz csobog. Az egy méter magas talapzatról homokgejzír lövellt felfelé, és a fehér szemcsék esernyő alakú függönyt képezve hullottak vissza a kör alakú medencébe.

A kísértet a szökőkútba hajította a márvány mellszobrot. Ahogy Zeusz feje átrepült a homokzuhanyon, a márvány úgy hullott szét, mintha szecskagépbe tuskolták volna. A homok arany-sárgán csillogott – az ikhór, az isteni vér színét vette fel. Tompa robaj rázta meg a hegyet, olyan volt, mint egy jóízű bőföggés.

A túlvilági vendégsereg üdvivalgásban tört ki.

– Maradt még szobor? – kiáltotta a kísértet a tömeg felé fordulva. – Nem? Akkor meg kell várnunk, amíg erre nem téved egy *igazi* isten, akit feláldozhatunk!

A társai ujjongva nézték, amint lehuppan a legközelebbi asztalhoz.

Jászón dühösen markolászta a botját.

– Ez a csávó bedarálta az apámat. *Kinek* képzeli magát?

– Azt hiszem, ő Antinoosz – felelte Annabeth –, a kérők vezére. Ha jól emlékszem, Odüsszeusz lőtte torkon azzal a nyíllal.

Piper összeresztette.

– Az ember azt hinné, hogy ettől magába szállt. És a többiek? Miért vannak ilyen sokan?

– Nem tudom – válaszolta Annabeth. – Gaia katonái lehetnek. Szerintem azelőtt keltek életre, hogy bezártuk a Halál Kapuját. Néhányan csak egyszerű szellemek.

– Néhányan viszont hullaevő kísértetek – szólalt meg Jászón. – Olyanok, mint Antinoosz, szürke bőrük van, amit tátongó sebek borítanak... harcoltam már velük.

Piper megigazította a kék hársapátot.

– Elpusztíthatók?

Jászónnak eszébe jutott egy küldetés, amit még a Jupiter Tábor nevében teljesített évekkorábban San Bernardinóban.

– Nem egykönnyen. Erősek, gyorsak, intelligensek. Rádásul emberevők.

– Fantasztikus! – dünnyögte Annabeth. – Nincs más választásunk, a terv szerint kell eljárnunk. Szétválnunk, beszivárgunk, kiderítjük, hogy miért vannak itt. Ha elfajulnak a dolgok...

– A biztonsági terv lép életbe – mondta Piper.

Jászón gyűlölte a biztonsági tervet.

Mielőtt elhagyták a hajót, Leo mindegyiküknek adott egy-egy jelzőrakétát. Akkor volt, mint egy születésnapi gyertya. Leo azt

állította, a rakéta, ha feldobják, fehér foszforcsóvát húzva lövell fel a magasba, így figyelmezteti az *Argó II.* legénységét, hogy a csapat bajba került. Ekkor Jászonnak és a lányoknak másodperceken belül fedezékbe kell vonulniuk, mielőtt a hajó katapultjai löni kezdik a hegyet, és görögtűzbe borítják és mennyei bronzból készült repeszgránátokkal sorozzák meg a palotát.

Nem ez volt a világ legmegbízhatóbb terve, de Jászon már azzal is megelégedett, hogy ha neccessé válik a helyzet, légicsapást kérhet erre a hőzöngő hullahadra. Persze azzal a feltétellel, hogy ő meg a barátai közben elmenekülnek. És hogy Leo ítéletnap gyertyái nem sülnek el maguktól – Leo találmányainál ez sem kizárt –, mert akkor még tovább fokozódik a hőség, és a tüzes apokalipszis esélye kilencven százalékra nő.

– Csak óvatosan! – szólt oda Pipernek és Annabethnek.

Piper balról vette célba az ormot. Annabeth jobbról. Jászon a botjával húzta fel magát, és sántikálva elindult a romok felé.

Gondolatban felidézte azt a napot, amikor utoljára rontott rá a hullaevők csapatára Hádész Házában. Ha nincs ott Frank Csang és Nico di Angelo...

Istenek... *Nico!*

Amikor Jászon az elmúlt napokban ennivalót áldozott Jupiternek, az imáiban mindig arra kérte az apját, hogy segítsen Nicón. Az a srác annyi mindenben ment keresztül, és mégis önként jelentkezett a legnehezebb feladatra: hogy átszállítsa Athéné Parthenosz szobrát a Félvér Táborba. Ha kudarcot vall, a római és a görög félistenek lemészárolják egymást. És akkor, bármi történjék is Görögországban, az *Argó II.*-nek nem lesz hova hazatérnie.

Jászson belépett a palota kísérteties kapuján. Az utolsó pillanatban vette észre, hogy az előtte húzódó mozaikpadló egy része csupán optikai trükk, ami alatt egy három méter mély ásatási gödör tátong. Kikerülte, és folytatta az útját az udvar felé.

A kétszintű valóság a titánok Othrusz-hegyi erődjére emlékeztette, egy kusza labirintusra, aminek fekete márványfalai hol árnyékká olvadtak, hol megszilárdultak. Akkor száz legionárius harcolt Jászson oldalán. Most viszont csak a megvénült testére, a botjára meg a bikavadító ruhában feszítő barátnőire számíthatott.

Tíz méterrel előtte Piper mosolyogva tört előre a tömegben, és egymás után töltötte tele a mulatozó szellemek borospoharait. Ha félt is, nem mutatta. A szellemek egyelőre nem nagyon törődtek vele. Hazel varázsigéje hatásosnak bizonyult.

Jászontól jobbra Annabeth az üres tányérokot és serlegeket szedte össze. Ő nem mosolygott.

Jászonnak eszébe jutott, miről beszélgettek Percyvel, mielőtt elhagyták a hajót.

Percy a fedélzeten maradt, ő a tengeri veszedelmek elhárításában segédkezett, de nem örült, hogy Annabeth nélküle vesz részt az expedícióban, főleg mert most először vált el a lánytól azóta, hogy visszatértek a Tartaroszból.

Félrevonta Jászont.

– Hé, haver... Annabeth kinyírna, ha felvetném neki, hogy vigyen magával testőrt.

– Az tuti – nevetett Jászson.

– Vigyázz rá, oké?

– Épségben visszakapod, ígérem – paskolta meg Jászson a barátja vállát.

Jászson most azon tűnődött, vajon be tudja-e tartani az ígéretét. A tömeg széléhez ért.

– ÍROSZ! – kiáltotta egy reszelős hang.

Antinoosz, a hullaevő, akinek nyíl állt ki a torkából, meredt szemmel bámult rá.

– Te vagy az, vén koldus?

Hazel varázslata megtette hatását. Hideg fuvallat csapta meg Jászón arcát, miközben a Köd finoman eltorzította az alakját, hogy a kérők annak lássák, akinek akarják.

– Én vagyok! – felelte Jászón. – Írosz!

Tucatnyi szellem fordult felé. Néhányan mogorva tekintettel ragadták meg lilán izzó kardjuk markolatát. Jászónban csak utólag merült fel a gyanú, hogy Irosz talán ellenségnek számít, de már nem vethette le a szerepet.

Egy félnótás öregember arckifejezésével bicegett előrébb.

– Azt hiszem, elkéstem. Remélem, maradt még egy kis enni-való.

Az egyik szellem utálkozó mosollyal sziszegte:

– Hálátlan éhenkórász! Megöljem, Antinoosz?

Jászón nyakán megfeszültek az izmok.

Antinoosz hosszasan méregette, majd felnevetett.

– Ma jó napom van. Gyere, Irosz, foglalj helyet az asztalomnál!

Jászónnak nem volt sok választása. Leült Antinoossal szemben, a többi szellem pedig olyan szentelen vigyorral gyűlt köréjük, mintha egy különösen ördögi szkanderverseny lenne készülőben.

Antinoosz szeme közlőről határozottan sárgának hatott. Ajkai pergamenként feszültek hegyes fogaira. Jászón első pillantásra azt hitte, hogy a hullaevő göndör, fekete haja málladozik. Aztán észrevette, hogy Antinoosz fejbőréről vékony pizsokcsík csordogál lefelé a vállára. A kísértet szürke bőrét tarkító szűrt sebekbe sárgöröngyök ragadtak. A nyílvevő ejtette nyaki sebből is sár folydogált.

Gaia ereje, gondolta magában Jászón. Ezt a fickót a föld tartja össze.

Antinoosz egy aranyserleget és egy étellel megrakott tálat csúsztatott Jászón elé.

– Nem hittem volna, hogy itt találkozunk, Írosz. De amondó vagyok, még egy koldusnak is joga van ahhoz, hogy megtorlást követeljen. Igyál! Egyél!

Sűrű vörös folyadék lötyögött a serlegben. A tálon ismeretlen eredetű barna húsdarab gőzölgött.

Jászónnak felkavarodott a gyomra. Ha a kísértetek eledele nem is okozza a halálát, az fix, hogy a vegetáriánus barátnője egy hónapig nem csókolózik vele.

Eszébe jutott, mit mondott neki Nótusz, a déli szél istene: *A céltalanul fújó szél semmire se jó.*

Jászón Jupiter Tábor-beli pályafutása teljes egészében a megfontolt döntéseken alapult. Ő közvetített a félistenek között, minden érvet meghallgatott, a kompromisszumra törekedett. Még akkor is előrelátóan cselekedett, amikor fellázadt a római hagyományok ellen. Nem volt impulzív alkat.

Nótusz figyelmeztette, hogy ez a fajta határozatlanság akár az életébe is kerülhet. Jászón jobban teszi, ha felhagy az óvatoskodással, és elveszi, ami jár neki.

Ha hálátlan koldust kell játszania, ám legyen.

Az ujjával leszakított egy húsdarabot, és a szájába tömte. Nagyot kortyolt a vörös folyadékból, ami szerencsére valami híg lőre volt, nem vér vagy méreg. Jászont a hányinger kerülgette, de nem bukott előre, és a taccsot sem dobta ki.

– Mmm! – törölte meg a száját. – Most pedig mesélj erről a... minek is nevezted? Megtorlásról. Kinél jelentkezhettek?

A szellemek felnevettek. Az egyikük vállon taszította Jászont, aki rémulten konstataálta, hogy *érzi* az ütést.

A Jupiter Táborban a lároknak nem volt fizikai kiterjedésük. Ezeknek viszont igen – ami azt jelentette, hogy Jászon újabb el-lenségeket szerzett, akik könnyedén leüthetik, leszúrhatják vagy lefejezhetik.

Antinoosz előrehajolt:

– Mondd csak, Írosz, mégis miben lehetnél a szolgálatunkra? Már nincs szükségünk hírnökre, mint a régi szép időkben. Nem vagy harcos alkat. Ha jól emlékszem, Odüsszeusz összetörte az állkapcsodat, és belökött a disznóólba.

Jászon csak ekkor kapcsolt. Írosz... az öregember, aki a kérők küldöncéként hozta-vitte a híreket némi ételmaradékért cserébe. Ő volt a kérők házi csövese. Amikor Odüsszeusz koldusnak álcázva megjelent a palotában, Írosz azt hitte, hogy a betolakodó az ő területére pályázik. A két férfi összeszólalkozott...

– Ti vettétek rá Íroszt... – Jászon elhallgatott. – Ti vettetek rá, hogy küzdjek meg Odüsszeusszal. Még fogadtatok is ránk. Aztán Odüsszeusz levette az ingét, és ti megláttátok, milyen izmos... de még akkor is erősködtetek, hogy álljak ki vele. Senkit sem érdekelt, hogy túléltem-e!

– Naná, hogy nem – villantotta meg hegyes fogait Antinoosz. – Most sem érdekel! De itt vagy, tehát Gaia okkal engedett vissza a halandók világába. Hadd halljam, mivel érdemelted ki, hogy osztozz a zsákmányban?

– Miféle zsákmányban?

– Az egész világban, barátom – terpesztette szét az ujjait Antinoosz. – Amikor először találkoztunk, még csak Odüsszeusz birtokára, pénzére és feleségére pályáztunk.

– Leginkább a feleségére! – bökte oldalba Jászont egy kopasz, toprongyos szellem. – Micsoda ropogós kis pipi volt az a Pénélopé!

Jászon lopva Piperre pillantott, aki a szomszéd asztalnál szolgálta fel az italokat. A lány diszkréten a szájhöz emelte az ujját,

mint aki mindjárt kidobja a taccsot, majd tovább flörtölt a hullákkal.

– Eurümakhosz, te gyáva nyúl! – vigyorgott megvetően Antinoosz. – Esélyed sem volt Pénelopénál. Emlékszem, miket hordtál össze Odüsszeusznak, az életedért könyörögtél, és mindent rám kentél!

– Sokra mentem vele – emelte fel rongyos ingét Eurümakhosz, feltárva a szellemellkasa közepén tátongó kétcentis lyukat. – Odüsszeusz szíven lőtt, mert el akartam venni a feleségét!

– Szóval... – fordult Jászón felé Antinoosz. – Ezúttal sokkal nagyobb a tét. Miután Gaia elpusztítja az isteneket, felosztjuk magunk között a földi világ maradványait!

– Stipistop London! – kurjantotta a szomszéd asztalnál ülő hullaevő.

– Montréal! – kontrázott egy másik.

– Duluth! – kiáltotta egy harmadik, amivel egy pillanatra sikerült megakasztania a beszélgetést, mert a többi szellem zavartan nézett rá.

A hús és a bor vette át az uralmat Jászón gyomrában.

– És a többi... vendég? Legalább kétszázán lehetnek. A felét nem is ismerem.

– Ők is kérők, Gaiát szolgálják – izzott fel Antinoosz sárga szeme. – Mind ilyen-olyan sérelmeket szenvedtek el az istenektől vagy a kedvenc hőseiktől. Az a genyó ott Hippiasz, az athéni türranosz. Miután leváltották, összeállt a perzsákkal, hogy megtámadja a saját honfitársait. Erkölcsi érzék nulla. Bármit megtenne a hatalomért.

– Kösz szépen! – kiáltotta Hippiasz.

– Az a személtáda, akinek pulykaláb lóg ki a szájából – folytatta Antinoosz –, nem más, mint a karthágói Haszdrubál. Ő Rómán akar bosszút állni.

- Ühüm – morogta a karthágói.
- Az pedig Michael Varus...
- *Ki?* – kapkodott levegő után Jászón.

A homokszökőkútnál álló fekete hajú, lila pólót és légiópáncélt viselő srác egyenesen feléjük fordult. Elmosódott, füstszerű, homályos körvonalai láttán Jászón először azt hitte, hogy ő is szellem, de az alkarján virító légióstetoválás – az SPQR, a kétarcú Janus-fej és a hat rovátka, ami a szolgálatban töltött évek számát mutatta – egyértelmű jelzésnek számított. A srác mellvértjét praetorjelvény és az Ötödik Cohors emblémája díszítette.

Jászón nem ismerte Michael Varust. A hírhedt praetor az 1980-as években halt meg. Jászónnak mégis idegesen viszkedett a bőre, amikor találkozott a tekintetük. A beesett szemek mintha egyenesen Jászón álcája alá hatoltak volna.

– Római félisten – legyintett lekicsinylően Antinoosz. – Elvesztette a légió sasát... hol is? Talán Alaszkában. Mindegy. Gaia megengedte neki, hogy velünk lógjon. Állítólag tudja, hogyan lehet legyőzni a Jupiter Tábort. De te, Írosz... te még mindig nem válaszoltál a kérdésekre. Minek köszönhetjük a látogatásodat?

Varus élettelen tekintete halálra rémítette Jászont. A Köd megérezte a bizonytalanságát, és vékonyodni kezdett körülötte.

Hirtelen Annabeth jelent meg Antinoosz háta mögött.

– Még egy kis bort, uram? Hoppá!

Azzal Antinoosz nyakába borította az ezüstkancsó tartalmát.

– Gahh! – feszült ívbe a hullaevő gerince. – Szédült tyúk! Ki engedett fel a Tartaroszból?

– Egy titán, uram – billentette félre a fejét sajnálkozva Annabeth. – Hozzak nedves törülköndőt? Bor csöpög a nyíláról.

– Tágulj innen!

Annabeth elkapta Jászón tekintetét – néma támogatásáról biztosítva a fiút –, majd eltűnt a tömegben.

Amíg a hullaevő megtörülközött, Jászón összeszedhette a gondolatait.

Tehát ő Irosz... a kérők egykori hírnöke. Miért van most itt? A szellemek miért fogadnák be maguk közé?

Fogta a legközelebbi nagykést, és belevágta az asztalba. A szellemek ijedten rezzentek össze.

– Minek köszönhetitek a látogatásomat? – morogta Jászón. – Még mindig hírnök vagyok, ti nyomorultak! Egyenesen Hádész Házából jövök, hogy lássam, mire készültök!

Az utolsó rész színgáz volt, és a jelek szerint készületlenül érte Antinooszt. A hullaevő dühösen meredt Jászónra, miközben bor csöpögött a torkából meredező nyílvesszőről.

– Azt akarod beadni nekem, hogy Gaia téged, egy koldust küldött közénk, hogy kémkedj utánunk?

Jászón felnevetett.

– Az utolsók között hagytam el Epiruszt, mielőtt a Halál Kapuja bezárult! Én láttam a kamrát, ahol Clytius állt őrt a sírkövekkel kirakott boltíves mennyezet alatt. Én jártam a Nekromanteion ékkövekből és csontokból készült padlóján!

Ez is igaz volt. A szellemek idegesen feszengtek és morgolódtak az asztal körül.

– Nos, Antinoosz... – szegezte a mutatóujját a hullaevőre Jászón. – Inkább *te* magyarázd meg, miért vagy érdemes Gaia bizalmára. Mert én csak egy rakás lusta, semmirekellő hullanépséget látok, akik itt mulatoznak, ahelyett hogy felkészülnének a háborúra. Mit mondjak a Földanyának?

Jászón a szeme sarkából látta, hogy Piper elismerő mosollyal néz rá. A lány ezután ismét annak a lilán izzó görögnek szentelte a figyelmét, aki mindenáron az ölébe akarta ültetni.

Antinoosz megmarkolta az asztallapba fúródott nagykést. Kiszabadította, és alaposan megvizsgálta a pengét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha Gaia küldött, akkor tudhatnád, hogy mi csak parancsot teljesítünk. Porphürión a főnök – húzta végig a tenyerén a kés életét. Vér helyett száraz homok buggyant elő a vágásból. – Ugye, ismered Porphüriónt...?

Jászont a hányinger kerülgette. Nagyon jól ismerte Porphüriónt, akivel még a Farkas Házban csaptak össze.

– Az óriások királya. Zöld bőr, magasság tizenkét méter, fehér szem, fegyverekkel teletüzdelt haj. Persze hogy ismerem. Komolyabb arc, mint *te*.

Úgy döntött, azt már nem említi meg, hogy amikor legutoljára látta az óriáskirályt, villámokkal robbantotta szét a fejét.

Antinoosznak kivételesen a torkára forrt a szó, kopasz szellemhaverja, Eurümakhosz azonban békülékenyen karolta át Jászont vállát:

– Ugyan, pajtás! – Eurümakhoszból savanyú bor- és égett vezetékzsug áradt. Kísérteties érintése nyomán bizsergés támadt Jászont bordái között. – Nyugi, nem akarunk meghazudtolni! De ha beszéltél Porphüriónnal Athénban, *tudnod kell*, miért vagyunk itt. Biztosíthatlak, hogy az ő parancsának megfelelően járunk el!

Jászont lázasan igyekezett palástolni a döbbenetét. *Porphürión Athénban*.

Gaia azt ígérte, hogy a gyökerüknél fogva tépi ki az isteneket. Kheirón, aki Jászont mentora volt a Félvér Táborban, úgy értelmezte a mondatot, hogy az óriások az eredeti Olimposz-hegynél próbálják felébreszteni a földistennőt. De most...

– Az Akropolisz – szólalt meg Jászont. – Az istenek legősibb temploma Athén közepén. Ott ébred fel Gaia.

– Hát persze! – nevetett Eurümakhosz. A mellkasán lévő sebből pattogó hang áradt, pont úgy, mint a delfinek orrnyílásából. – A minden lében kanál félisteneknek tengerre kell szállniuk, hogy